

брояха тъкмо 50 години отъ смъртѣта на Априлова. Прѣзъ него день сжщата *многолюдна процесия* тържествено прѣнесе смъртнитѣ останки на Априлова въ двора на мъжката гимназия, дѣто се и погрѣбаха. Тукъ се поднесоха въ честъ на покойния 53 скъпи вѣнци отъ Габровци и отъ разни градове на България. Върху гробницата поставиха врѣменно скромния паметникъ, който цѣли 50 години е стърчалъ надъ Априловия гробъ въ Галацъ. Въ едно близко врѣме надъ гроба на покойния смѣтаха да въздигнатъ единъ красивъ паметникъ отъ признателното *потомство*.

Но най-добриятъ паметникъ Априловъ самъ си е дигналъ въ душата на всѣки истински българинъ. И този паметникъ е вѣченъ, защото е направенъ отъ добри дѣла, затова:

„Ни дъждъ, ни удари, ни яростни хали,
Ни вѣкове безъ брой не могатъ го сломи“.

II.

А какво е направилъ Априловъ за габровци и за българитѣ въобще?

Въ онѣзи врѣмена, когато е живѣялъ Априловъ, цѣла България е била робска страна. Тогава българитѣ се намирали подъ турска властъ, както днеска сж македонцитѣ. Тежко е било турското робство, ала още по-тежко за българина е било това, че по-личнитѣ му братя не смѣяли да се наричатъ българи, срамували се отъ простотията и неграмотността на своя родъ. Гърцитѣ, тѣзи наши заклетни врагове, сж успѣли да докаратъ трудолюбивия български народъ до такова плачевно положение. Прѣзъ турското роб-